

Boże Stworzenie

W swym cudownym planie, twórczej myśli wątku,
Bóg niebo i ziemię stworzył na początku.
Za Bożym rozkazem przez sześć dni stworzenia
Ziemię okręgu wygląd się przemienia.

Człowiek jako robak, liczy swoje kroki,
Od wiecznego Boga dni są te epoki.
Więc w pierwszym dniu ziemia, w ciemnościach spowita,
Jako dziecię narodzone, światło pierwsze wita.

Kiedy masa wody pieni się szeroka,
Unosi się w górę oparów powłoka.
Wśród morskich bałwanów suche lądy wstają,
Trawy, drzewa kwieciami wnet się odziewają.

We dnie słońce świeci, księżyc noc zarządza.
Tak zegar dla ziemi mądry Bóg sporządza.
Gdy morskim gadzinom Bóg życia udziela,
Niech ziemską krainę ptactwo rozwesela.

A więc Bóg rozkazał, by dusze żyjące
Wydała ziemia, gady pełzające.
Niech będą zwierzęta wszelkiego rodzaju
I niechaj się mnożą, ziemię napętniają.

Zatem Bóg rzecze: Uczynimy człowieka,
Jego niech będzie nad ziemią opieka.
Niech będą zwierzęta pod jego rozkazem,
Bo królem będzie i Boskim obrazem.

Więc z prochu i ziemi Bóg ciało utworzył,
Po czym dech żywota w to naczynie włożył.
I tak człowiek duszą żyjącą się staje,
Koroną wszelkich stworzeń na ziemi zostaje.

Wreszcie kiedy człowiek snem twardym znużony,
Stwórca czyni ciało dla Adama żony.
Z żebra wyjątego powstaje niewiasta,
Z tych pierwszych małżonków ród ludzki wyrasta.

Teraz syna swego Bóg stawia na próbę,
Czy zechce żyć wiecznie, czy wybierze zgubę.
Z drzewa wiadomości dobrego i złego,
Jeść pod karą śmierci Bóg zabrania z niego.

I tak Bóg dokończył dzieło swe wspaniałe,
I widział, że wszystko było doskonałe.

Kubic Stefan